

vaným služební smlouva žalobcova doplněna v jeho prospěch (§ 881 obč. zák.) a tvoří proto závazky prohlášením tím žalovaným převzaté součást této služební smlouvy. Pokud tudíž žalobce tvrdí, že mu zažalované nároky z bezdůvodného propuštění přísluší na základě prohlášení žalovaného ze dne 10. dubna 1929, jde i tu o nároky, opírající se o služební smlouvu, a ježto nároky ty nebyly uplatněny v propadné lhůtě § 33 zák. čís. 9/1914, byla právem zamítnuta nižšími soudy žaloba, i pokud se opírá o prohlášení žalovaného ze dne 10. dubna 1929. Okolnost, že šestiměsíční lhůta § 33 zák. čís. 9/1914 neuplynula v době podání žaloby od osvobozujícího rozsudku krajského soudu v T. ze dne 17. července 1931, pokud se týče, že neuplynula v době uplatnění zažalovaných nároků od doby, kdy žalobce zvěděl o prohlášení žalovaného ze dne 10. dubna 1929, je bez významu, ježto podle § 33 zák. čís. 9/1914 počíná se propadná šestiměsíční lhůta předčasným propuštěním a nikoliv teprve dnem, kdy nároky z bezdůvodného propuštění mohly býti na soud vzneseny, jak tomu je podle § 1162 d) obč. zák.

Čís. 14657

Obsluhovač benzinového čerpadla není obchodním pomocníkem.

(Rozh. ze dne 30. října 1935, Rv I 1901/35.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované od 12. prosince 1929 u benzinové pumpy v K. Měl týdně platu 180 Kč, od čehož byla žalovaná oprávněna si strhnouti příspěvky zaplacené k pojištění nemocenskému a pensijnímu. Mimo to žalovaná platila mu několik haléřů z každého prodaného litru benzinu. Podle přednesu žalobního žalobce přijímal ve svém služebním poměru od žalované benzin a oleje pro její pumpu v K., prodával je v detailu kupcům, inkasoval kupní ceny a činil periodicky odpočty se žalovanou. Jeho služba obsahovala tudíž úkony služby obchodní. Dopisem ze dne 22. listopadu 1933 rozvázala žalovaná s ním služební poměr podle smluvené týdenní výpovědi a udělila mu týdenní dovolenou do 9. prosince 1933, do kteréžto doby bylo žalovanou slušné žalobci zaplacené. Poněvadž se žalobce pokládá za obchodního pomocníka podle zákona o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. z., uplatňuje ve smyslu §§ 25 a 29 cit. zákona proti žalované nárok za zákonnou výpovědní lhůtu do 1. dubna 1934, ježto až tehdy by mohl služební poměr býti rozvázán. Nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Kupeckými službami ve smyslu zákona jsou služby, jichž řádný výkon předpokládá aspoň v průměrných případech školenost a dovednost s hlediska kupeckého odbornou, nemusí to býti činnost rázu vyššího, vyloučeny jsou jen případy, kde jde o činnost, záležející v úkonech podřadných. Žalobce konal činnost podřadného rázu, neboť obsluhu benzinového čerpadla, záležející v tom, že načerpal do měřicí skleněné nádoby u čerpadla žádané množství benzinu a tento pak hadicí vpustil do benzinové nádržky ve voze zákazníka, a dále v přijetí peněz za prodaný benzin, nelze považovati za služby rázu kupeckého, právě tak jako ne odvedení stržených peněz závoz-

níkovi žalované při nové dodávce benzinu a potvrzení nové zásilky benzinu v dodacím lístku. To platí i ohledně prodeje oleje, který ostatně při benzinovém čerpadle jest rázu vedlejšího, neboť hlavním prodejním předmětem jest benzin. Žalobce nelze tedy považovati za obchodního pomocníka podle § 1 zák. ze dne 16. ledna 1910 čís. 26 ř. z., neboť vydával benzin buď za hotové podle předem pevně určených cen, nebo na bloky předem zákazníkem žalované zaplacené. Neměl žádného vlivu na zvýšení odbytu zboží, neboť odbyť ten závisí na umístění čerpadla a na jakosti benzinu žalovanou do jejich čerpadel dodávaného, kterážto jakost automobilistům jest známa, takže každý automobilista vyhledává vždy čerpadlo vydávající benzin jakosti jemu, vlastně jeho stroji, vyhovující, to platí i ohledně autooleje. Nelze tedy ani na výpověď služebního poměru žalobcova užití předpisu zákona o obchodních pomocnících, a žalobní nárok opírající se o to, že žalobci přísluší náhrada za šestinedělní kvartální výpovědní lhůtu, kterou žalovaná nedodržela, davši mu výpověď týdenní podle služební smlouvy, mezi stranami ujednanou, jest bezdůvodný.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Z toho, co bylo zjištěno o služební činnosti žalobcově, správně posoudily nižší soudy, že žalobce nelze pokládati za obchodního pomocníka ve smyslu § 1 zákona ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. z. Činnost žalobcovu, pokud se nevyčerpávala v ryze mechanických úkonech a pokud lze v ní spatřovati obchodní činnost (prodej benzinu a oleje zákazníkům, přejímání benzinu a oleje od žalobkyně a úhrada žalobkyni za dodaný benzin a olej), nelze pokládati za »kupecké služby« ve smyslu § 1 zák. o obch. pom. »Kupeckými službami« jest rozuměti takové služby, jež vyžadují jistého stupně odborného školení theoretického nebo praktického a pak jistou obchodnickou znalost (viz čís. 10300 sb. n. s.). Činnost žalobcova však, i pokud šlo o její stránku obchodní, byla tak jednoduchá, že k jejímu řádnému konání nebylo třeba odborného školení, nýbrž stačily základní znalosti početní, jichž lze nabýti obecným školním vzděláním. V podrobnostech se odkazuje k příslušným důvodům napadeného rozsudku.

Čís. 14658.

Vědomost jednoho z členů představenstva o úmyslu dlužníkově zkrátiti věřitele rovná se vědomosti družstva.

(Rozh. ze dne 30. října 1935, Rv II 674/35.)

Eduard Z., člen představenstva žalovaného družstva, byl rozsudkem krajského soudu v N. J. uznán povinným zaplatiti žalující firmě 60.000 Kč. Dne 26. října 1932 vystavil žalovanému družstvu dlužní úpis, na jehož základě bylo na polovinu nemovitosti jemu náležející vloženo právo zástavní pro částku 40.000 Kč. Žalující nabyla na základě roz-